

FÜGGVÉNY

Neked így könnyebb.
Függesz a hajadon,
a hajad önálló életet él,
időnként elkényezteted,
megtöltöd gondolatokkal.
Mindig is könnyebb volt neked így,
nem hímeztek rád színes gondokat,
nem vadásztál, az állat szemét
sem láttad könnyezni soha.
Ki-be gombolkozhatasz, mikor hogy,
kérdéseket sem teszel fel,
hogy miért a tél és miért a nyár, a nap,
hogy megérte-e az a pár évtized,
rád égnek-e a bizonyítékok.

A vonat döcög, kellék a vagon,
langyos teát szürcsölgetsz, miközben
keresed a szó és a kerekek
közötti összefüggést – a varratokat.
Torkodon akad a szigorú iránytű,
a cél, az acélsínek konok alázata,
de megérkezel, befutsz és megismernek,
kellesz, szignóval, dátummal együtt,
mondom, neked így sokkal könnyebb,
beilleszkedsz az egyenletekbe,
átfogalmazod a rendszereket,
 π , mint pisál, $A - \Omega$ – szóköz.
Holnap megint rád köszön valaki,
újra betekarózol az óralapokkal,
hajszálon tornázol, leszel még szebb is,
ha elernyednek az izmaid,
ha rendre kihullnak a fésű fogai.

HISZEK EGY PARTBAN

Ki teremtett téged, te kelet-európai,
amerikánus rendező, producer,
te européer gyaloghuszár,
ki nyírja divatosra a szakálladat?
Vannak azok a felhergelt világok,
ólmogolyók, tüzek, de macheték
is a metropolis hírhedt kerületeiben.
Mennyit bír még elviselni a vállad?
Aztán vannak azok, akik éjszakánként
leitatnak az okádéksárga földig,
és betakarnak átázott kartonlapokkal.
Anyám időnként meglátogat, ápol,
itt bolyong vérnyomáscsökkentő
gyógyszerek, használt cipők között,
közben a hármassfogat lovait csutakolom.

Meddig tartod még szuronyod hegyén
a népviseletbe öltözött falvakat,
te borostás szemfényvesztő, te szegény
őrült, akire majmok fintorognak,
akitől hasát fogja nevéttében a bohóc?
Miért köpöd szemem a gondo-zót?
Vannak azok a hosszú nappalok,
amelyek terepszínbe öltöztetnek folyton,
a csörgő villamosok, a sínek visítása,
a város vérmezejét juttatják eszembe,
érezem a rothadó krumpli hullaszagát.

Néma a telefon, beleszorultak a hangok,
a sorok is mintha ritkulnának,
csöpögő ereszek, vedrek, csatornák,
felmentett zsványok vesznek körül,
meg egy büntudatra akasztott szerelem.
Hiszek egy beazonosíthatatlan Istenben,
hiszek a fókákban, a pingvinekben,
hiszek a hullámok alatti csendben,

hiszek egy fegyvertelen partban,
ahonnan elrabollak, aztán hazaviszlek,
hogy egyedül alszom el – abban is hiszek.

BENNEM A FÉLSZ

‘reggelt – mondtad, bennem a félsz,
hogy merényletre készülsz,
te is rettegsz, hogy más feszít meg,
nem marad időd robbantani.
Alattomosan belém loptad magad,
halottak végtelen napjait várom,
hátha ellopnak, mint a virágcsokrokat.

Itt feszeng, toporog a csütörtök reggel,
az út mindenkié. Jól kitapostad.
Áramszünet van, világít a mécses,
torzók, végtagok sokezer kereszten,
s a varjak, akik csipegetnek a dögből.
Egyszerű, jellegtelen anyag – megkereslek,
ahogy szoktam – a gesztenyefák között.

Üres udvaromban se pad, se asztal,
gyerekek élnek itt és állatok,
a gyerekekből légtornászok lesznek,
megpördülnek és felszállnak az égbe,
újak jönnek, kitanulják a szakmát,
aztán ők is elhagynak rendre mind,
csak a barmok maradnak – s a farkasok.

Nem pénzel senki, hát gazdag vagyok.
Gazdag és trehány. Elszalasztottalak,
lekéstem rólad, félek és féltelek,
nehogy markodra égjen a gyutacs,
nehogy rád robbanjon a házam,
nehogy az üres udvaromból
röppenj fel és kapaszkodj megint az égbe.